

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 09/10/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 217

DANH HIỆU PHẬT CHÍNH LÀ GIÁC

Hằng ngày, chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đây chính là mê. Nếu chúng ta phản tỉnh, quay về niệm Phật thì đây chính là giác. Chúng ta rất khó đề khởi câu Phật hiệu vì luôn chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta tu hành theo đúng lời dạy của Phật, của Tổ Sư Đại Đức thì mọi sự, mọi việc sẽ chuyển biến rất tốt.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng sanh mê hoặc tùy thuận phiền não, tập khí từ đó tạo tác rất nhiều những việc bất thiện nên phải nhận quả báo bất thiện, do vậy trong cuộc sống thường ngày luôn gặp khổ nạn”***. Người thế gian khổ không nói ra lời! Chúng ta vào bệnh viện thì sẽ thấy, cho dù là người giàu hay người nghèo cũng phải chịu bệnh khổ. Có những người đi xe đắt tiền, mặc những bộ quần áo sang trọng nhưng trên thân họ mang rất nhiều bệnh đây là do họ phải nhận quả báo bất thiện.

Một lần, khi tôi đi chia sẻ cho khoảng vài chục người, có một người phụ nữ nói rằng họ là người khổ nhất trên đời, sau khi nghe cô chia sẻ, mọi người đều thương cảm, hoàn cảnh của cô chân thật là khổ. Ngay sau đó, có một người nói rằng cuộc đời của họ còn khổ hơn, khi họ kể câu chuyện về cuộc đời của mình thì người phụ nữ thứ nhất nói rằng người này còn khổ hơn cô. Lúc này, có một người thứ ba đứng dậy nói, họ khổ hơn hai người trước, sau khi nghe xong, hai người kia cũng công nhận là người này còn khổ hơn họ! Trong cuộc sống, có những người ở trong hoàn cảnh đau khổ đến mức không thể chia sẻ với người khác. Tất cả khổ đau đều do con người mê hoặc điên đảo mà tự tạo ra, họ làm việc ác mà tưởng rằng mình đang làm việc thiện, do vậy tạo ra vô số việc bất thiện và phải nhận quả báo. Có những người có nhiều tiền, địa vị nhưng sống trong khổ đau, điều quan trọng nhất của đời người là có được đời sống hạnh phúc, an vui.

Người xưa nói: ***“Tri túc thường lạc”***. Biết đủ thường vui. Điều này tưởng chừng như dễ làm nhưng chúng ta muốn làm được thì phải công phu trong một thời gian dài. Chúng ta không biết đủ nên chúng ta khổ. Tôi ở đây đã gần 20 năm qua, tôi không có ý niệm thay đổi, làm mới nơi ở nên tâm tôi không phải bao chao, lo lắng. Chúng ta có một nơi che mưa, che nắng đã là tốt hơn rất nhiều người!

Hòa Thượng nói: ***“Cái khổ nạn này không phân giàu nghèo, bần tiện hay phú quý. Có người có địa vị rất cao, có nhiều tiền tài nhưng phải sống trong sự thống khổ. Những người có địa vị cao thì bạn bè không dám gần gũi, tiếp cận họ, họ muốn tìm người nói chuyện cũng không có. Người có quá nhiều tiền tài thì mỗi giờ, mỗi phút đều phải đề phòng có người hãm hại, khi đi ra ngoài đều cần có người bảo vệ, không thể tự do hành động, không thể có được người bạn tri kỷ. Họ luôn đề cao cảnh giác với mọi người, những người bảo vệ luôn dò xét người xung quanh, cuối cùng họ trở thành người cô độc”***. Người giàu sang có cái khổ của người giàu sang, người có địa vị có cái khổ của người có địa vị, người bần tiện có cái khổ của người bần tiện, những người này hoàn toàn không tự tại.

Hòa Thượng nói: ***“Ở nhân gian, người giàu sang hay người bần tiện đều khổ. Họ khổ vì mê hoặc điên đảo, ngày ngày tùy thuận tập khí xấu ác của chính mình. Người biết tùy thuận theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, không tùy thuận theo tập khí xấu ác thì sẽ không khổ. Chỉ có Bồ Tát mới có thể giúp đỡ người khổ nạn vì các Ngài vô tư, vô cầu đối với thế gian. Bồ Tát đối với người thì không tranh, đối với đời thì không mong cầu”***.

Có nhiều người cho rằng họ đến để cứu giúp thế gian, ban phước, kết duyên với mọi người, họ dẫn mọi người đi khắp các nơi, ở khách sạn sang trọng, rất ít người có chi phí để ở những khách sạn sang trọng như vậy. Trong khi đó những đứa trẻ ở vùng cao phải đi bộ hàng chục cây số để đến trường nhưng không có tiền để mua được một chiếc xe đạp.

Hòa Thượng nói: ***“Chỉ có Bồ Tát mới có thể giúp đỡ chúng sanh vì các Ngài vô tư vô cầu”***. Người có thể giúp chúng sanh là người có tâm Bồ Tát, không cầu ở đời, không tranh với người. Nếu chúng ta luôn nghĩ đến lợi ích của mình thì nhất định không thể giúp ích mà chỉ làm hại chúng sanh. Nếu chúng ta luôn nghĩ đến lời lỗi, được mất, hơn thua, tốt xấu của mình thì chúng sanh sẽ không được lợi ích. Chúng ta quán sát, chúng ta có đang chân thật làm lợi ích cho chúng sanh không? Chúng ta chưa phải Bồ Tát nhưng chúng ta phát tâm làm như Bồ Tát thì chúng ta đã là Bồ Tát. Chúng ta phải phát tâm như Bồ Tát thì chúng ta mới chân thật làm được lợi ích chúng sanh.

Hòa Thượng nói: ***“Bồ Tát dùng ái ngữ để an ủi chúng sanh, ái ngữ là những lời ái hộ. Lời ái ngữ không nhất thiết phải là những lời nói dễ nghe, lời đường mật mà là những lời chân thật có lợi ích cho họ, thậm chí, các Ngài đánh họ, mắng họ. Việc này chúng ta phải chân thật thấu hiểu”***. “Ái hộ” là những lời nói bảo hộ, giúp ích cho mọi người. Người có tâm giả dối thì mới nói những lời đường mật. Người xưa nói: ***“Lời hoa mỹ thì không bao giờ là lời chân thật, lời chân thật thì không bao giờ hoa mỹ”***. Lời hoa mỹ rất hay nhưng không bao giờ là lời chân thật. Đạo lý này rất ít người hiểu, chúng ta trách, mắng người khác thì họ sẽ muốn tránh mặt chúng ta, không muốn tiếp nhận lời của chúng ta.

Hòa Thượng nói: ***“Trong xã hội ngày nay, chỉ có Cha Mẹ có lòng yêu thương đối với con cái, nói lời chân thật, ái ngữ đối với con. Thầy Cô đối với học trò cũng chưa chắc đã có, bạn bè với nhau thì càng khó có được lời yêu thương chân thật”***. Ngày nay, rất ít người dạy học trò miễn phí. Chúng ta rất khó gặp được những người bạn chung chí hướng, cùng có tâm nguyện phục vụ, làm những việc tốt đẹp cho mọi người. Người xưa nói: ***“Thấy lợi quên nghĩa”***. Khi chưa có lợi thì có đạo nghĩa nhưng khi có lợi thì quên mất đạo nghĩa. Càng có nhiều tiền, địa vị thì càng khó tìm những người bạn chân thành.

Hòa Thượng nói: ***“Người ngày nay sống trong tâm cảnh bị thương, trên thân nhiều bệnh khổ mà không có một người thân tín. Hiện tại, luân lý đạo đức đều đã bị đánh mất”***. Chúng ta có nhiều tiền thì người làm quản gia, trợ lý, tài xế đều phục vụ chúng ta vì tiền. Người có tiền, địa vị thì xung quanh họ rất khó có những người chân thật, nếu có người trả lương cho họ cao hơn thì họ sẽ rời đi. Ngày nay, trong các mối quan hệ luân lý đạo đức đều gần như không còn, vợ chồng đến với nhau vì tiền vì sắc, bạn bè, Thầy trò đến với nhau vì lợi.

Hiện tại, sứ mệnh của chúng ta là tiếp nối mạng mạch, phát dương quang đại giáo huấn của Thánh Hiền, chúng ta làm mà không cần được trả tiền, không cần được đãi ngộ tốt. Chúng ta không cần ai đãi ngộ, bà Hứa Triết nói: ***“Tôi dùng thời gian, sức khỏe phục vụ người khác, không cần lo nghĩ cho mình, ông Trời sẽ đãi ngộ tôi”***. Chúng ta có dám tin điều này hay không? Cả cuộc đời Bà đã chứng thật cho những lời Bà nói, ông Trời đã lo cho Bà. Trước khi mất, Bà dặn mọi người, sau khi Bà mất, một tháng sau mới công bố để mọi người không tốn vòng hoa, giấy mực. Một tháng sau mọi người mới biết thông tin Bà mất, đây là Bà có đại phước báu. Bà đến thế gian làm tất cả những việc cần làm, khi Bà ra đi mọi người không phải bận tâm.

Hòa Thượng nói: ***“Mỗi chúng ta đều là những người may mắn, trong đời quá khứ cũng đã tu được một chút thiện căn phước đức nên ngay đời này có thể gặp được Phật pháp, hiểu được cần phát tâm tu hành. Đây là một việc vô cùng, vô cùng khó được!”***. Chúng ta phải cố gắng giữ gìn nhân duyên này. Ở thế gian, rất ít người gặp được Phật pháp, có những người gặp được Phật pháp nhưng càng tu càng trở nên ích kỷ, đến mức không thể dung chứa, tiếp độ được ai, khiến mọi người oán ghét, trách móc.

Hôm trước, tôi về quê và ngủ ở nhà một đêm, tôi muốn kiểm tra xem máy làm đậu có vận hành tốt hay không, hàng xóm ở đây đều biết tôi là người tu hành, tôi tặng mọi người rất nhiều thứ, trong đó có rau sạch, đậu sạch. Tôi tặng nhiều đến mức độ người nhận cũng phải áy náy, họ nói với chú em tôi là: ***“Tôi tặng hoài như vậy thì lấy gì mà tặng!”***. Tôi tặng cho đến khi không còn gì để tặng nữa thì thôi! Chúng ta tu hành chưa có thành quả gì nhưng ít nhất chúng ta cũng khiến cho cộng đồng nơi ta ở, nơi ta đến, nơi ta sinh ra được lợi ích. Đây chính là phổ độ chúng sanh. Khi mọi người tiếp nhận

thì họ sẽ khởi được thiện tâm. Có những người trước đây chưa từng cho đi nhưng khi họ được nhận quà thì họ học theo và tiếp tục cho đi. Em tôi nói với mọi người, nếu mọi người nhận đậu mà cảm thấy ái ngại thì họ có thể mua đậu nành về để em tôi làm đậu tặng mọi người. Nếu họ phát tâm mua đậu nành thì họ đã khởi được tâm thiện. Hòa Thượng nói: **“Gặp được Phật pháp là cơ duyên vô cùng may mắn, chúng ta phải cố gắng giữ tâm thiện lành, nhân duyên thiện lành”**. Chúng ta cố gắng giữ nhân duyên thiện lành và giúp mọi người phát khởi được tâm thiện lành. Người học Phật pháp rất nhiều nhưng người học Phật pháp làm cho người ta oán ghét vì tu hành mà chẳng mang lại lợi ích cho ai cũng rất nhiều, thậm chí để người khác phải cung phụng mình. Đáng trách hơn, có những người tu hành cho rằng họ đáng được mọi người cung phụng.

Trong suốt 49 năm, Thích Ca Mâu Ni Phật rong ruổi khắp nơi để giảng Kinh, thuyết pháp, tất cả đồ chúng của Ngài không được tự tư ích kỷ, tham cầu. Mọi người sống cuộc sống **“nửa ngày ăn một bữa”**, sau khi ăn mà còn dư thì phải mang bỏ thí cho chúng sanh, không được để dành; **“dưới gốc cây ngủ một đêm”**, dưới mỗi gốc cây chỉ được ngủ một đêm, không được lưu lại đến đêm thứ hai; trên người chỉ có ba y một bát, nếu trời nóng thì dùng một tấm y, trời lạnh thì dùng hai, ba tấm. Mọi người làm những việc này là để viễn ly sự tham cầu.

Hòa Thượng nói: **“Cả cuộc đời Thích Ca Mâu Ni Phật tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến phục vụ, giáo hóa chúng sanh. Chúng ta tìm chốn an ổn, để người khác cung phụng mình thì chúng ta đang tùy thuận tập khí, phiền não, vậy thì chúng ta không thể tránh khỏi thoái bước và đọa lạc”**. Vì sao nhiều người tu hành nhưng dần dần thoái bước, đọa lạc? Ban đầu họ làm theo giáo huấn của Phật, sau đó, họ rời xa giáo huấn và làm theo tập khí phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải biết rõ thế gian này là “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh, như sương, như chớp”**. Người tu hành pháp môn Tịnh Độ phải thường quán sát việc này như vậy thì mới có thể hàng phục được tập khí, phiền não.”. Nếu mọi thứ đều là hư vọng thì tại sao chúng ta phải đắm chấp chúng? Chúng ta phải thấy rõ mọi sự, mọi việc ở thế gian là hư vọng.

Hòa Thượng nói: **“Nếu hằng ngày, chúng ta tùy thuận tập khí, phiền não, không tùy thuận theo câu Phật hiệu thì đây chính là mê hoặc điên đảo, chúng ta vẫn chưa giác. “Giác” chính là chúng ta thường đề khởi được câu Phật hiệu”**. Thời gian gần đây, tôi thường đề khởi được câu Phật hiệu. Đây là tôi buộc chặt mình vào việc công phu. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Nhất định phải có những thời khóa cố định, không được thay đổi”**. Chúng ta có thời khóa cố định thì sau một thời gian ngắn, chúng ta dễ dàng đề khởi câu Phật hiệu, khi chúng ta rảnh thì câu Phật hiệu liền đề khởi. Trước đây, có những ngày mà cả ngày tôi không nhớ niệm Phật.

Hòa Thượng nói: “**Cho nên người xưa nói: “Không sợ niệm khởi chỉ sợ giác chậm”. Cái gì là giác? Đề khởi được câu Phật hiệu chính là giác**”. Hằng ngày, nếu chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì đó là chúng ta đang mê. Có nhiều người nói, hằng ngày, họ rất khó đề khởi câu Phật hiệu, nếu chúng ta có thời khóa, mỗi ngày hai, ba thời khóa, mỗi thời khóa nửa giờ hoặc một giờ, 20 phút thì chúng ta sẽ dễ dàng đề khởi câu Phật hiệu.

Hòa Thượng nói: “**Đề khởi được câu Phật hiệu chính là giác. Pháp môn Tịnh Độ thù thắng chính là ở ngay chỗ này**”. Trong những sự rối ren, tạp niệm, chúng ta vẫn đề khởi, giữ chặt câu Phật hiệu thì dần dần câu Phật hiệu sẽ làm chủ, tạp niệm sẽ giảm dần. Chúng ta nhớ câu Phật hiệu thì tạp niệm sẽ dần dần ít đi, đây chính là chúng ta có công phu. Khi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ít đi thì mọi sự, mọi việc sẽ sáng suốt, tường tận, chúng ta sẽ tự tại, an vui. Ở thế gian, người càng giàu sang thì càng không thanh thoi, càng có địa vị thì càng khổ, người giàu sang, người bần cùng đều khổ đau vì họ tùy thuận tập khí, phiền não. Người thế gian làm chấp mọi thứ là thật, khi nhận ra tất cả là giả thì đã quá muộn màng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!